

Svensk lösning

Déjà vu. Återigen får vi bevittna en förljugen debattrunda om huruvida Sverige och Finland borde ansöka om Natomedlemskap. Och precis som tidigare präglas även denna av försök att styra folkopinionen i önskad riktning genom att medvetet framhäva endast vissa aspekter av medlemskapets för- och nackdelar.

Något som båda lägren negligerar när de driver sin sak är nuläget, det vill säga en uppriktig lägesbeskrivning av ländernas säkerhetspolitiska relationer till USA, vars militära kapacitet är den enda som har någon relevans inom Natoläget.

Natomotståndare påpekar gärna att länderna är militärt alliansfria. Samtidigt blundar de aktivt för det faktum att båda länderna redan i flera årtionden har bedrivit ett så nära militärt samarbete med USA att denna alliansfrihet är högst relativ. Skulle alliansfriheten tillämpas på riktigt borde båda ländernas luftförsvaret och bevakningssystem nedmonteras till grunderna, vilket inte vore särdeles fiffigt.

Intressant nog gör Natoanhängarna precis det samma. De överdriver medvetet alliansfrihetens formella status för att få den att framstå som en säkerhetsrisk. Och de säger inte ett knyst om att USA:s försvar av Baltikum förutsätter just det nära samarbete med Sverige och Finland som vi har fått bevittna under de senaste åren. Kort sagt, om amerikanerna lämnar oss i sticket så kan också balterna hälsa hem.

Det är inget märkligt med att Sveriges och Finlands statschefer inte uttrycker sig så här rakt på sak. Det hör till sakens natur att de inte kan redogöra öppet och uppriktigt för hur de har planlagt sina länders säkerhetspolitik. Men pusslar man ihop den information som nu är tillgänglig så kan man ändå skönja en handlingsplan som verkar riktigt vettig.

Den går ut på att båda länderna fortsättningsvis fördjupar sitt militära samarbete med USA men tills vidare undviker en anslutning till Nato, eftersom militäralliansens övriga medlemsstater är fripassagerare och därför i realiteten är en säkerhetspolitisk börda.

Till saken hör även att en betydande del av svenskarna och finnarna fortfarande är negativt eller tveksamt inställda till ett Natomedlemskap. Samtidigt ser många positivt på ett finsk-svenskt militärt samarbete, vilket har gjort att ländernas regeringar gärna beskriver den parallellt framskridande militära synkroniseringen med USA som en intern svensk-finsk angelägenhet.

En sådan populär föreställning går väl an så länge ingen på allvar börjar leva i förhoppningen att den svenska regeringen ser denna samordning med Finland som ett alternativt till det militära samarbete som Sverige har haft med USA sedan 1950-talet. Intressant nog verkar till och med *Svenska Dagbladets* erfarne kolumnist Mats Johansson tro att finska beslutfattare skulle vilja något sådant. Inget tyder på detta. Tvärtom förefaller Finland nu att i allt väsentligt följa Sveriges spår, det vill säga undviker att irritera Ryssland men fördjupar samarbetet med USA.

Henrik Meinander, HBL 31.3.2016